Barnaba

Barnaba

Despre acest colaborator al apostolului Pavel, care l-a însoţit pe apostolul naţiunilor în prima sa călătorie misionară, găsim câteva indicaţii în Faptele Apostolilor şi în epistole. Dacă aşezăm aceste indicaţii una lângă alta, vom obţine un tablou al unui bărbat binecuvântat, care ne poate fi în multe privinţe un exemplu. Cuvântul ne spune: „Aţintiţi-vă privirea la cei care umblă aşa“ (Filipeni 3.17).

Fiul mângâierii

Pentru prima dată îl întâlnim pe Barnaba în Fapte 4, unde sunt descrise primele zile ale Adunării, pe care Domnul începuse să o zi-dească. Mulţimea credincioşilor era o inimă şi un suflet. În „dragostea dintâi“, aveau toate la comun; niciunul nu spunea că ceva din averile sale era al său. Apostolii depuneau cu mare putere mărturie despre învierea Domnului Isus. Peste toţi era un mare har.

Printre aceşti primi creştini este amintit şi Iosif („El să adauge“). A-cesta a fost numele care i s-a dat când s-a născut ca levit şi cipriot. Dar acum era „născut din nou“, o „creaţie nouă“, unul dintre creştinii, cărora Dumnezeu le dăduse har peste har. La acest bărbat se putea vedea o creştere spirituală; toţi puteau să vadă acest lucru.

Curând a fost numit de apostoli „Barnaba“, pentru că el devenise, în numărul mare de credincioşi, un adevărat „fiu al mângâierii“. Fiecare frate care umblă cu Domnul său, găseşte în El o „mângâiere a dragostei“, are în Cuvânt şi în promisiunile lui Dumnezeu o „mângâiere puternică“ şi poate fi prin credincioşia Sa o „mângâiere“ pentru alţii (Filipeni 2.1; Evrei 6.18; Coloseni 4.11). Dar Barnaba se străduia în mod deosebit să-i mângâie pe sfinţii din Ierusalim, care se aflau la primele prigoniri şi necazuri; el era caracterizat de această activitate de mângâiere. Din 2 Corinteni 1.3-7 ştim că cel care doreşte să mângâie pe alţii în tot felul de necazuri, trebuie să fi fost el însuşi în necazuri şi strâmtorări şi să fi fost mângâiat de „Părintele îndurărilor şi de Dumnezeul oricărei mângâieri“. Barnaba culesese pentru sine din acest balsam şi ştia acum să vindece inimile rănite ale altora cu acest balsam.

Deoarece inima sa era umplută până sus cu dragostea lui Hristos, el era gata, ca mulţi alţi fraţi, să-şi înstrăineze averile şi să pună la picioarele apostolilor preţul lor, pentru ca aceştia să poată împărţi fraţilor după nevoile fiecăruia. Faptul că şi-a vândul ogorul pe care îl avea, are probabil şi o altă motivaţie: pentru a cultiva bine acea buca-tă de pământ, avea nevoie de mult timp, pe care dorea să-l folosească în întregime în lucrarea Domnului său, care îl chemase la această lucrare. Banii şi timpul, tot ce avea, dorea să le închine Domnului.

Barnaba intervine pentru Pavel

A doua oară, Barnaba este amintit în Fapte 9.26-30. Între timp, adunarea din Ierusalim a trecut printr-o perioadă grea, după cum ştim; Ştefan a fost omorât cu pietre şi astfel a fost lepădată mărturia Duhului Sfânt despre proslăvirea lui Isus la dreapta lui Dumnezeu. Ca urmare, „în ziua aceea a început o mare persecuţie împotriva adunării care era în Ierusalim şi toţi în afară de apostoli au fost împrăştiaţi prin ţinuturile Iudeii şi ale Samariei“ (Fapte 8.1). „Tânărul“ Saul era unul dintre instigatori. El sufla ameninţare şi ucidere împotriva ucenicilor Domnului, chiar şi până la Damasc. Dar în drum spre această cetate, Însuşi Domnul proslăvit a păşit înaintea lui şi a lucrat în el o întoarcere totală: Saul însuşi a devenit un ucenic al Domnului, o unealtă bine dotată pentru zidirea Adunării Sale. Cât de mare şi stăruitoare era acum durerea lui, că „mai înainte eram un hulitor şi un persecutor şi un batjocoritor“; de aceea mai târziu s-a numit pe sine „cel dintâi“ dintre păcătoşi (1 Timotei 1.13-15)!

Când după trei ani (Galateni 1.17, 18; Fapte 9.26-27), Pavel a încercat să se apropie de ucenicii din Ierusalim, toţi s-au temut de el şi nu credeau că era un ucenic, deoarece îşi aminteau de el cum era odinioară şi se pare că nu aveau cunoştinţă de evenimentele care avuseră loc între timp. Aceasta l-a smerit din nou adânc pe Pavel şi i-a amintit de dezlănţuirea sa în Ierusalim în necunoştinţă şi râvnă oarbă. Dacă fraţii nu aveau încredere în el, cum ar fi putut vreodată să-i slujească liber Domnului?

Dar Barnaba a mers după el, a discutat cu el şi l-a dus la apostoli. El le-a putut relata cum s-a întors Saul la Dumnezeu şi cum vorbise în Damasc cu îndrăzneală în Numele lui Isus. Barnaba avea o încredere foarte mare în harul lui Dumnezeu şi era deplin convins că harul putea face dintr-un Saul un Pavel. Acesta a fost primit de fraţii din Ierusalim; cât de mulţumitor trebuie să-i fi rămas Pavel lui Barnaba toată viaţa pentru această slujbă a dragostei!

Un om bun, plin de Duhul Sfânt şi de credinţă

Prigonirile credincioşilor din Ierusalim au acţionat eficient: credincioşii au fost împrăştiaţi în împrejurimi. Dar în loc să tacă de teamă şi de frică, fără să spună ceva despre mântuirea în Hristos, cei care au fost împrăştiaţi străbăteau ţinuturile şi vesteau Cuvântul (8.4). În Fapte 11.19-26 ni se relatează că au mers până în Fenicia şi Cipru şi Antiohia.

Având prejudecăţi iudaice, cei mai mulţi dintre ei vesteau Evanghelia despre Domnul Isus numai printre iudei, unii au vorbit şi grecilor. Mâna Domnului era cu aceştia şi un mare număr a crezut şi s-a întors la Domnul; dar El dorea să se îndrepte şi spre naţiuni. Când adunarea din Ierusalim a auzit aceasta, l-a trimis pe Barnaba la Antiohia. Toţi aceşti oameni de curând întorşi la Dumnezeu aveau nevoie de o îngrijire deosebită şi de învăţătură, iar fraţii din Ierusalim, care îl cunoşteau pe Barnaba, erau convinşi că el era unealta adecvată pentru o astfel de slujbă. El se dovedise printre ei ca un „om bun şi plin de Duhul Sfânt şi de credinţă“. Ce înseamnă aceasta?

El era „un om bun“, un „fiu al mângâierii“ pentru alţii, unul care se gândea cu bunătate la binele altora. „A ne iubii unii pe alţii“ este caracteristica tuturor celor ce sunt născuţi din Dumnezeu, şi noi toţi trebuie să fim „buni unii faţă de alţii“ (1 Ioan 4.7; Efeseni 4.32); dar Barnaba primise un dar de har special, care îl făcea capabil să facă această slujbă printre „copilaşii în Hristos“.

El era plin de Duhul Sfânt; Persoana Duhului Sfânt locuia în el, cum de altfel locuieşte şi în noi; dar în Barnaba cel temător de Dumnezeu şi evlavios, Duhul Sfânt nu era împiedicat în acţiunea Sa nici prin porniri ale cărnii, nici printr-o gândire lumească, ci Îşi putea arăta deplin roadele Sale: „dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioşie, blândeţe, înfrânare“. Ce mireasmă plăcut al

lui Hristos a împrăştiat Barnaba în jurul său!

„Plin de credinţă“ – Exemplele din Evrei 11 ne arată viaţa celor care sunt „plini de credinţă“: ei sunt convinşi de lucruri care nu se văd. Ei umblă înaintea Celui nevăzut, se bazează pe promisiunile Sale şi ascultă de El. Credinţa lor biruie lumea şi duşmănia ei; ea triumfă peste greutăţi, deoarece pentru Dumnezeul lor nimic nu este imposibil. Ei sunt o mărturie vie şi luminoasă în această lume şi păşesc într-o nădejde vie spre „patria“ cerească, spre „cetatea“ pregătită de Dumnezeu. – Un astfel de bărbat al credinţei era şi Barnaba. Ce exemplu, ce imbold şi ce ajutor a fost el pentru acei credincioşi care tocmai veniseră la credinţă! Îndemnul său, de a rămâne cu hotărâre de inimă cu Domnul, îl vedeau împlinit în el.

Barnaba în Antiohia

În legătură cu slujba sa în Antiohia ni se spune: „o mare mulţime a fost adăugată la Domnul“ (versetul 24). El nu-i atrăgea pe oameni după sine, ci îi conducea la Domnul. El nici nu avea interesul să ocupe primul loc printre ei. Când a văzut cum se răspândea lucrarea în acel ţinut şi cum credincioşii aveau nevoie de îndrumare în învăţătura sănătoasă, a căutat o unealtă, pe care, după cum ştia, Domnul o dotase în mod deosebit pentru această slujbă: a plecat la Tars şi l-a căutat pe Saul, apoi l-a adus în Antiohia. Un an întreg s-au strâns în adunare şi au învăţat cu alţi fraţi multe lucruri. Ce binecuvântat a fost acel timp! Printre profeţii şi învăţătorii de acolo este amintit mai întâi Barnaba, iar Saul abia la urmă (13.1). Barnaba obţinuse prin credincioşia sa printre fraţi o mare încredere.

În acele zile, Agab, un profet din Ierusalim, a anunţat prin Duhul o mare foamete, care va veni peste tot pământul, deci şi asupra credincioşilor din Iudeea care, ca şi „risipiţi“, urmau să ajungă în mare necaz. Când a venit această foamete, Barnaba şi Saul au fost din nou însărcinaţi să ducă în Iudeea darurile strânse în Antiohia, ca o expresie a unităţii şi a dragostei (11.27-30). După ce au îndeplinit această lucrare, Barnaba şi Saul s-au întors de la Ierusalim şi l-au luat cu ei şi pe Ioan, care era numit Marcu (12.25).

Barnaba cu Saul în prima călătorie misionară

Credincioşii din Antiohia erau într-o stare duhovnicească bună. Acest lucru s-a arătat printre altele în faptul că ei se gândeau cum poate fi răspândită Evanghelia printre naţiuni. Dar acest lucru trebuia să se facă în dependenţă de Domnul, iar ei căutau să recunoască voia Sa postind. Atunci „Duhul Sfânt a zis: Puneţi-Mi deoparte acum pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat. Atunci, după ce au postit şi s-au rugat şi au pus mâinile peste ei, le-au dat drumul. Ei deci, fiind trimişi de Duhul Sfânt, au coborât...“ (13.2-4). Domnul este Cel care doreşte să-Şi trimită slujitorii Săi.

Ne-am obişnuit să vorbim despre călătoriile misionare ale aposto-lului Pavel şi să vedem pe însoţitorii săi în umbra acestui mare apos-tol al naţiunilor. Dar să reţinem: această lucrare mare a început cu un îndemn divin: „Puneţi-mi deoparte acum pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrare“. Atât primul, cât şi al doilea erau deci echipaţi adecvat pentru această slujbă, care pretindea atât de multe, iar cei doi erau într-o stare duhovniceacă bună, încât Domnul îi putea folosi. La fel ca Pavel, şi Barnaba era constrâns de dragostea lui Hristos, să predice oamenilor: Împăcaţi-vă cu Dumnezeu. Tot atât de puţin ca Pavel, Barnaba nu s-a lăsat speriat de necazuri, de nevoi, de strâmtorări şi de prigoană în legătură cu această slujbă (2 Corinteni 6). Acelaşi har care a prisosit, care îl făcea capabil pe Pavel pentru această slujbă, se odihnea şi peste Barnaba.

Citind Fapte 13 şi 14 observăm că apostolul Pavel a ajuns tot mai mult în prim-plan şi a devenit purtătorul de cuvânt. În practica slujbei, fiecare a înţeles ce loc i-a fost acordat, şi fiecare a ocupat locul său prin har în smerenie.

Întorcându-se din prima lor călătorie misionară, care a durat trei ani, au istorisit adunării ce făcuse Dumnezeu cu ei şi cum El deschisese o uşă a credinţei pentru naţiuni. Ei Îi atribuiau Lui totul.

Barnaba se desparte de Pavel

În capitolul 15 unde ni se spune cum a fost lămurită problema importantă – „Trebuie să fie circumcişi credincioşii dintre naţiuni după obiceiul lui Moise?“ între adunările din Antiohia şi Ierusalim, îi vedem pe cei doi slujitori fideli alături luptând pentru adevăr. Mărturia acestor „preaiubiţi, Barnaba şi Pavel... care şi-au expus vieţile pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos“ (versetele 25-26) avea o mare greutate. Nu numai Pavel, ci şi Barnaba a recunoscut clar că atât iudeii, cât şi grecii au fost făcuţi morţi faţă de lege prin trupul lui Hristos (Romani 7.4).

Dar acum apar umbre pe cărarea lui Barnaba, a acestui slujitor binecuvântat al Domnului.

După ce Pavel şi Barnaba au rămas un timp mai îndelungat în Antiohia, Pavel i-a propus colaboratorului său demn de încredere să se întoarcă în toate cetăţile în care vestiseră Cuvântul Domnului, pentru a vizita fraţii de acolo şi a vedea cum le merge. Apostolul Pavel a fost aici acela care a luat iniţiativa; de la începutul slujbei sale a fost caracterizat de interesul pentru binele fraţilor din toate locurile; tot timpul era însoţit de „preocuparea pentru toate adunările“ (2 Corinteni 11.28).

Aici nu se aminteşte că aceasta era şi grija lui Barnaba; se părea aproape că râvna lui de odinioară cedase în acel moment. El era dispus să întreprindă o a doua călătorie misionară împreună cu Pavel, dar pentru el, mult mai important decât călătoria cu acest apostol binecuvântat în lupta Evangheliei, care adusese atâta roadă pentru veşnicie printre naţiuni, era să-i însoţească „nepotul“ său Ioan Marcu. Uitase el oare că acesta se despărţise de ei deja la începutul primei lor călătorii misionare şi nu mersese cu ei în lucrare, deci că nu se dovedise destoinic în lucrare?

Abia mulţi ani mai târziu, apostolul clarvăzător a putut să-şi schimbe părerea despre Marcu (Coloseni 4.10; 2 Timotei 2.21) şi să mărturisească: „Mi-a fost de folos în lucrare“. În cazul lui Barnaba au avut însă acum mai multă greutate legăturile naturale decât considerentele spirituale. S-a născut o amărăciune. Barnaba s-a despărţit de Pavel şi a plecat cu Marcu spre patria sa, Cipru.

Dacă un om ca Barnaba, care a acţionat atâţia ani ca o binecuvântare deosebită printre credincioşi şi printre naţiuni, nu a mai fost pentru un timp pe înălţimile credinţei sale şi ale dăruirii sale, cu cât mai mult avem noi motiv să veghem şi să ne rugăm, ca să nu dăm înapoi pe calea pe care Îl urmăm pe Domnul sau chiar să alunecăm de pe ea!

În Faptele Apostolilor nu se mai relatează de atunci nimic despre Barnaba. Numai în scrisorile apostolului Pavel mai este amintit de câteva ori, iar din acele scurte versete rezultă că amărăciunea nu a durat. În mod deosebit din 1 Corinteni 9.6 rezultă foarte clar că Barnaba a fost şi mai

târziu un slujitor cunoscut şi apreciat al Domnului.

Să nu rămânem la umbrele, care au căzut trecător pe calea sa! Mai degrabă exemplul acestui frate fidel şi slujitor plin de dăruire, aşa cum îl descrie Sfânta Scriptură în capitolul 15 din Faptele Apostolilor, să fie un imbold pentru noi!

clickbible.org